

spurgte Faderen, da han var gaaet — endnu lidt fortumlet af Søvn.

„Hvormange er Klokken, Børn?“ lød det i det samme med Moderens svage Røst inde fra Sovekammeret.

„Klokken er ti Minutter over ni,“ svarede de to Smaapiger i Munden paa hinanden efter at have vendt sig om og set paa Uret.

Der var derefter stille nogen Tid. Alle vidste, at nu maatte Vægteren straks være der. Ude paa Gaden gik nogle Folk forbi. Man kunde ikke høre andet end deres Stemmer. Et Lag nyfalden Sne gjorde Skridtene lydløse.

„Skal jeg læse mere?“ spurgte Signe, henvendt til Faderen.

„Aa, lad det kun være,“ sagde han, rejste sig op, tog Øjenskærmen af og gav sig til at spasere frem og tilbage over Gulvet for at ryste Døsigheden af sig inden Aftenbønnen.

Det varede nu heller ikke mange Minutter, før der udenfor paa Gaden hørtes en dyb Brummen, den gamle Vægters „Sang“. Det lød, som om en fuld Mand gik og snakkede højt med sig selv. De to Smaapiger begyndte straks at pakke deres Sysager sammen; ogsaa Signe gav sig til at rydde op for Natten. Saa blev de to Tjenestepiger hentet ind fra Køkkenet, og Signe satte sig ved det opslaaede Klaver.

Inde fra Sovekammeret lød atter Moderens Stemme.

„Skal vi iaften synge: „Lover Herren, han er nær.“

„Hører du, Signe,“ sagde Faderen, han havde stillet sig hen bag den store Lænestol, paa hvis Ryg han hvilede sine foldede Hænder.

Signe havde en stor og ganske smuk Sopran,